

[Korsgaard.]

sensation, at alt bliver saare godt i saa Henseende.

Jeg har ment at maatte nævne dette som et Udgangspunkt, idet en af de for mig betydningsfuldeste Ændringer, der er sket i det oprindelige ministerielle Lovforslag, nemlig gaaende ud paa, at Bestyrelsesmedlemmernes Antal udvides, tror jeg vil praktisk talt komme til at betyde ikke saa helt lidt med Hensyn til den efter min Opfattelse rigtige Magtfordeling, og jeg maa i hvert Fald, igen foranlediget af det ærede Medlem Hr. Himmelstrups Udtalelser, pege paa, at dette for mig er en Ændring af virkelig Betydning.

I øvrigt vil jeg kun udtale mig om Forholdet til Landmandsbanken, og der maa jeg erkende at have udtalt mig, saaledes som det ærede Medlem citerede det. Men jeg maa samtidig udtale, at det, man siger her i Salen som Politiker, dog til en vis Grad kun kan være bindende indtil næste Valg. Der kan ved ethvert Valg opstaa en saa forandret Magtsituation, at man maa tage skyldigt Hensyn dertil, og det er for mig i Situationen en Faktor af stor Betydning, at der mellem den citerede Udtalelse og den Situation, vi nu staar i, ligger det omtalte Valg. Jeg maa imidlertid meget beklage, at Regeringspartierne har vist sig saa ufornuftige, som de har, og det paa et efter min Mening fuldkommen falsk Grundlag.

Hvad er det nemlig, Regeringspartierne bruger som Hovedargument for, at Staten skal bevare mere end Halvparten af Aktiekapitalen? Det er, saa vidt jeg har forstaaet, det tilsyneladende rigtige, men i Virkeligheden urigtige, at da Landmandsbanken i sin Tid gik ned, kostede det Staten mange Penge; derfor er der nu ingen Rimelighed i, at private skal skovle Penge ind gennem Landmandsbanken. For det første er der nu at sige med Hensyn til de Penge, som blev anvendt, at de blev ikke anvendt til de gamle Aktionærer, men til Indskyderne. Det gør straks en meget stor Forskel. Men det rent faktiske er, at den gamle Bank gik ned, og jeg tør paastaa, at der er ingen, der kan garantere for, at ikke en hvilken som helst Bank kan gaa ned.

Man formindsker naturligvis Muligheden derfor, hvis man driver den paagældende Bank som Sparekasse, og der er nogle, der siger, at Landmandsbanken drives til en vis Grad som en Sparekasse. Men opfylder Banken saa det for Erhvervslivet efter min Mening overmaade ønskelige Formaal, at den skaffer Penge til i Situationen sunde

Virksomheder, men Virksomheder som meget vel senere kan vise sig ikke at være sunde? Med andre Ord enhver Bank, ikke mindst enhver Storbank, som ikke er villig til at løbe en vis Risiko, opfylder ikke den Mission, som en Bank skal opfylde; man kan altid strides om, hvor Skæringspunktet skal ligge, og det er jo ikke muligt at angive dette nøjagtigt. Men at tro paa Forhaand, at det at sætte Penge i Bankaktier er et sikkert Foretagende, maa jeg bestemt benægte. Ser vi ud over hele Verden, ser vi, at det er en Kendsgerning, at der snart sagt ikke findes en stor Bank, som ikke har været mere eller mindre nær ved at krakke.

Jeg vil altsaa hævde, at Sikkerhed for at tjene Penge, hvis Banken skal drives som en virkelig Bank, er ikke stor, og jeg maa yderligere hævde, at vil man endelig for enhver Pris undgaa Risikoen, saa bliver Indtjeningsevnen som Følge deraf forholdsvis mindre, og saa bliver Forretningen som saadan i sig selv ikke saa særdeles stor. For det er klart, at for en Bank som Landmandsbanken, der har saa store, ubrugte Kapitaler liggende hjemme i Kassen, kan det efter Omstændighederne ikke være nogen særlig god Forretning at drive Bankforretning.

Saa vil jeg gaa et Skridt videre og sætte det Tilfælde, at det kunde gaa denne Bank, som det er gaaet saa mange andre, at den gik i Stykker. Tror da nogen, at det dækker Staten, at den har skudt et formelt Aktieselskab ind mellem sig og Indskyderne? Tror nogen, at man politisk kunde tage den Situation, at Indskyderne sagde: Staten ejer mere end Halvparten af Aktierne i dette Foretagende, saa maa Staten ogsaa dække os Indskydere? Tror nogen, at man kunde gaa derimod? Jeg tror det ikke.

Derfor er det for mig ganske givet, at det, man naar ved rent forretningsmæssigt at bevare Flertallet af Landmandsbankens Aktier, er for det første dette, at man skaber en Indtægtskilde af tvivlsom Værdi, og saa yderligere det, at man i givet Fald efter min bedste Overbevisning i Virkeligheden moralsk — og det er for mig altid det afgørende — hæfter for Indskydernes Penge. Det er ud fra disse Betragtninger ret uforstaaeligt for mig, hvilken Interesse Socialdemokratiet i Særdeleshed har i, at Magten i Landmandsbanken udpræget skal ligge hos Staten. Jeg forstaaer det ikke, hvis det ikke er det rent følelsesmæssige, at naar man har en saadan Bank, saa har man Indflydelse paa, hvordan det hele skal være.

Men hvorledes har da den Indflydelse hidtil gjort sig gældende? Har den nuvæ-